

QUO VADIS, NORVEGIA?

Av E.L., Oslo

Forskere mener at Jorden har eksistert i omtrent 4600 millioner år. For ca. 3500 millioner år siden oppsto det første liv i form av bakterier og blågrønne alger, og for vel to millioner år siden dukket urmennesket opp. Vår egen menneskeart - homo sapiens, det vitende mennesket - ble en realitet for ca. 350.000 år siden.

Sett i sammenheng med disse astronomiske tall, blir de siste par tusen år av vår historie bare som et støvfnugg og regne, men hva har ikke dette sekel avstedkommet av ødeleggende kriger og undertrykkelser. Ikke minst har våre århundrede vært etsmerterfullt tilbakeslag med to verdenskriger, og den tredje verdenskrig var så vidt vites under forberedelse på 1981-tallet. Ser vi på utviklingen etter 1945, er det blitt utkjempet 100 kriger i verden, 20 millioner sivile er blitt drept og 60 millioner jaget på flukt.

Alle taper på en krig. Det er ingen unntagelse når det gjelder den annen verdenskrig. Uansett hvilket politisk ståsted man hadde, ligger krigens konflikter i ettertid ennå og vaker under overflaten med motsetninger og tildels sterke følelser.

For tiden befinner Europa seg i en krise, med problemer og depresjoner av dyptgående art, et Europa som ennå ikke har kommet seg over pubertetskrisen, og som i en politisk byggeprosess kanskje mangler fantasi og idealer. Dette på tross av at det tenkende menneske frem til i dag har vært underlagt en stadig utvikling med regler for folkeskikken, for moral, for verdens etikk, hva vi tror, mener og gjør. Allikevel har vi følelsen av å befinne oss i en politisk hengemyr.

"QUE VADIS, NORVEGIA?" er tittelen på et skrift som overlege Johan Scharffenberg utga i 1945. Forfatteren går her inn for å styrke velgernes stilling i forhold til partiveldet.

Har parlamentarismen overlevet seg selv? Manglende sty-

ring kan bli kostbart. Slik innleder h.r. advokat O. Trampe Kindt, Oslo, sitt innlegg i Aftenposten, 16.1.1987. Han skriver her bl.a.:

"Prisdirektør Egil Bakke sier i en artikkel om politikerens tillit følgende:

"De politiske partier synes idag ikke lenger å være hensiktsmessige organer å bygge samfunnsstyringen på. Deres rolle synes å være i ferd med å utspilles. Jo før vi tar den formelle konstitusjonelle konsekvens av det, jo bedre."

Etter å ha sitert dette, fortsetter Trampe Kindt slik:

"Demokrati betyr et statsmaskineri som arbeider for helheten til felles fordel. Klasser såvel som politiske partier er symptomer på at vi ennå befinner oss i slyngelalderen.

Fremtidens folkerepresentasjon må bygges på den norske grunnlovs prinsipper. Talsmenn i vår nyere politiske historie, Fridtjof Nansen og Christian Michelsen, gikk inn for fagstyre og ikke partistyre. Fagstyre forutsetter faglig dyktighet, sosial bevissthet og helhetssyn. En handledyktig nasjonal riksregjering må derfor være uavhengig av partipolitikk, og arbeidsdelingen mellom regjeringsmakt og folkerepresentasjon må gjennomføres riktig og i pakt med Eidsvoldgrunnloven, hvor alminnelig stemmerett, frie valg, rettssikkerhet og åndsfrihet inngår. Man bør kanskje også vedta en ordning med folkeavstemninger om bl.a. kostbare sosiale lovreformer, skattevedtak m.v., slik som det i lang tid er blitt praktisert i Sveits." (Sitat slutt).

Når det gjelder norsk politisk historie mellom de to store verdenskriger i vårt århundrede, kan det være interessant å lese innledningen til Nasjonal Samlingsprogram, som ble fremlagt på Partitinget og godtatt av Rådet 28.-29. januar 1934. Hadde intensjonene i dette program vunnet frem i det norske folket, hadde

vi muligens unngått fem års okkupasjon og den elendighet som vårt land ble påført. Sammenligning med den politiske situasjon i 1930-årene og situasjonen i dag, har visse likhetstrekk:

"Norge er midt oppe i en skjebnesvanger brytningstid. Revet med i den almindelige verdenskrise, splittet og svekket i klassekamp og partistrid, med veikt og vinglet styre, står det norske folk nå ved en avgjørende skillevei.

Verdenskrisen og Norges krise skyldes ikke materiell fattigdom. Utad er det en organisasjonskrise, økonomisk og sosialt, pengeteknisk, politisk og i rettslivet. Men krisen er først og fremst det ytre synlige uttrykk for store åndelige omveltninger som følger et historisk tidehvert. Sitt krasseste uttrykk har denne åndelige krise fått i den fremherskende *egoistiske materialisme* som dreper idealitet, tro og offervilje, og skaper uro i samfundsliv og i menneskesinnene. Vårt tid er preget av stigende opplysning, av spesialisering, maskinteknikken og stordriften, og viser en veldig økning i den gjensidige avhengighet mellom menneskene og i trangen til sosial rettferd og trygtsamvirke. Mens samtidig ser vi hvordan enkeltpersoner og partier, økonomiske og faglige sammenslutninger hensynsløst utnytter og tilsidesetter folket til selviske formål. Både i sin marxistiske og i sin liberal-kapitalistiske utforming er denne materialisme en fiende av det *rettferdige og solidariske samvirke* som tidens utvikling tvinger frem.

Den kapitalistiske liberalismen har hatt sin historiske misjon, men har nå utspilt sin rolle og er dømt til å vike for den nye tids krav. Maxistene på sin side utdypet og utnytter vanskelighetene og søker ved et folkebedrag å ta monopol på utviklingen for å bane vei for den internasjonale kommunistiske slavestat. Og de borgerlige partier går på akkord med dem og deres system uten evne og vilje til å sette noe nytt og sterkt inn.

Vårt land er ikke tjent hverken med marxismens klassekamp og partityranni eller med de borgerlige partiers la-skurepolitikk og deres innrømmelse til marxismen. De er to sider av samme materialistiske livssyn. Ingen av dem kan møte folkets lengsel etter en ny og bedre tid. Begge øder de velstand og folkekraft og fører kultursamfundet mot undergang.

Frihet og selvbergingsvilje, den enkeltes tiltak og eiendomsrett er dypt rotfestet i det norske folk, og er grunnlaget for all fremdrift. Menneskene er ulike og skal verdsettes etter dugelighet, (Forts. side 7)

Medeamyten og Arbeiderpartiet

Av Synnøve Fjellbakk Taftø

Nordmenn flest er ikke interessert i gamle myter. Det er synd, for i mytene ligger det årtusengammel livsviktig kunnskap om menneskers motiver og reaksjoner. Den som forstår mytene, kan vinne større innsikt i det som foregår i vår nære hverdag. Skal vi fabulere litt om hvordan mytene om Jason og Medea kan bidra til forståelse av "edderkoppsak", "Ramm-Setsaassak" eller for den saks skyld "landssvikoppjøret" eller Arbeiderpartiets indre liv?

Jason var blitt spådd at dersom han kunne få tak i "Det gylne skinn" som kong Aietes vtokt, ville han bli verdens mektigste mann. Full av maktbegjær og villig til hva som helst for å lykkes, dro Jason ut for å løse oppgaven. Jason var både sterk og klok, men først da han hadde oppnådd ubetinget tillit, hengivenhet og kjærlighet hos kong Aietes datter Medea, kunne han lykkes i sitt forsett. Medeas hengivenhet til Jason var over all forstand. Hun ofret sine egne barn for å sinke forfølgerne da tyveriet var blitt oppdaget og hennes far satte etter Jason. Men for Jason var Medea bare et middel til å oppnå makt. Da han ikke lenger hadde bruk for henne, svek han henne for en annen kvinne. Den svekne Medea har i mytene fått rollen som den hevngjerrigste kvinne verden har kjent, mens den slue og beregnende Jason nærmest har fått en helterolle.

Ingen vet hva "Det gylne skinn" var for noe. Kanskje var det noe som gjorde hverdagen lettere og lysere for folk flest, for eksempel troen på at eget samfunn er rettferdig og demokratisk (eller "rimelig" rettferdig og demokratisk, som vi ville si i dag). Denne troen på eget samfunn har de fleste i Norge hatt helt til en håndfull politikere og embets- og tjenestemenn med

1.KP.Gren.Reg. Germania

Vi har fått brev fra Stein Clementz, Steinsjø, 2800 Gjøvik. Han forteller:

På et kurbad i Tyskland møtte jeg en tysker som hadde vært i 1. kp.p.gren.reg. Germania, og der var også flere norske frivillige. Panser-grenaderen ønsker kontakt med tidligere norske kamerater.

Navn og adresse er: Rudi Radewahn, Schillerstr. 20, D25421 Pinneberg, Tyskland. Tlf.: 04101/512 473. (Antagelig med utlandskode foran).

dårlig samvittighet samt noen fremragende journalister skapte et ramaskrik om at vårt "gylne skinn" er blitt borte, vårt demokrati og vår rettssikkerhet er avløst av snusk, korrupsjon, overvåkning og et begrep som italienerne kaller "lottizzazione". Arbeiderpartiet, vår lokale Medea, ofrer uskyldige og troskyldige barn for å narre forfølgerne; en boblebadende tidligere partisekretær, en tidligere formann og en møbelhandler. Hvem vet, til slutt må kanskje en "reell" etterretningssjef gå i pensjon et par år før tiden. Men hvor befinner Jason seg, og hvorfor skal Jason alltid gå fri?

Før Jason vant Medeas hengivenhet, kunne han lite utrette, enda så hensynsløs som han var. Medea ble hans lydige redskap og inspirator. Vår norske Jason hadde lite han skulle ha sagt før han vant kontroll over Arbeiderpartiet og kunne sette sine beslutninger ut i livet under parolen: "Noen av oss har snakket sammen". Senere gikk ting nærmest av seg selv. Nå sitter vi, venstresiden av det norske folk, i full forvirring og spør som sosialdemokraten Odd Andreassen (i Klassekampen 30.6.93): Hva skjedde - i Arbeiderpartiet - og utenfor? Står vi overfor en indre sammenheng? Er EF og Den europeiske union det mål som disse kreftene hele tida har hatt i tankene?

Jason nådde sine mål i livet, og mytene forteller oss at han klarte det fordi han var den ypperste av alle forførelere. Ikke nok med at han fordreide hodet på Medea, de færreste av de ansvarlige mistenkte den sjarmerende og dyktige Jason for å være røveren da de oppdaget at "Det gylne skinn" var blitt borte. Odd Andreassens selvransakende kronikk er typisk for den forvirring som oppstår etter hvert som korrupsjonsstaten i all sin gru går opp for Arbeiderpartiets trofaste velgerskare. Men skal vi lykkes i å få vårt "gylne skinn" (rettsstaten) tilbake, må vi lære oss å stille de riktige spørsmålene, for eksempel: Hvem ga ordren til å drepe Fiane? Hvem bestemte hvilke drap som ikke var mord, men derimot "likvidasjoner"? Hvem klarte å få gjennom de grunnlovsstridige endringer i straffelov og rettergangslov som senere er blitt kalt "landssviklovgivningen"? Hvem tok initiativ til Krigsbarnutvalget og gjennomgikk utvalgets innstilling før den ble fremlagt? Hvem ga ordre om endring av den norske statsborgerloven slik at norske kvinner kunne utvises (Forts. side 7)

Det originale hjørnet

Vi må verja vår verd

No verda vrir seg i vonde veer.

Ho hev det leit.

Kva skal det koma, kva skal ho krevja?

Ho ikkje veit.

Må bonna byggja på blåe berget

- den svarte naud?

Skal sola sløkkje i is og oske

- den kalde daud?

HaWa